

Jedinečný svet

Akí sme my ľudia?

Nie všetci to vedia.

Nik nie je lepší ako ten druhý,
no budme si v právach vždy rovní.

A či chlapec,

a či dievča,

cudzinec,

ba knieža?

Načo je to dobré,

keď dni sú nám zrátané zhodne?

A predsa sme iní,

aj keď robíme chyby.

Nie sme si podobní,

každý je na svete jedinečný.

Francúz, ten má jazyk ostrý,

Angličan ráno čaj s mliekom piť musí.

Talian si na špagety vidličku brúsi,

z Fínovho pelendreku sa ne jeden zhnusí.

Španiel sa pri flamencu krúti,

Mexičan sa z toľkého čili rúti.

Dán lego stavia,

Belgičania ti vođu odstavajú.

K Holanďanovi tulipány ladia,

Íri s láskou kravičky hladia.

Všetci chcú mať priateľa,

aj Švéd ľad mimo goliera.

Tak to veru u nás je,

a to každý nie vždy vie!

Grétká Babiaková, Európska škola Ixelles, Brusel

Zvláštny list

Poznáte dominanty Bratislavy. Bratislavský hrad alebo Most SNP týčiaci sa nad hrdým tokom veľkého a mohutného Dunaja. Väčšina z nás tam už bola, ale málokto postrehol malú nenápadnú budovu, schovanú medzi dvoma väčšími, ktoré kedysi boli plné kancelárií. A ak ste si ju aj niekedy všimli, stavím sa, že ste jej nevenovali veľa pozornosti, lebo je staršia, farba na nej ošúchaná a v oknách sa nesvieti. Ľudia chodia okolo nej a nevenujú jej čo i len trochu záujmu. Prečo by aj mali? Čo nemajú iné starosti? Načo sa pozastavovať nad budúťou, ktorá sa môže každú sekundu zrútiť?

No jeden človečik, 13-ročný Karol, tichý ale priateľský chalan, pred ňou teraz stál a uprene hľadel do jedného z tmavých okien, skúmajúc budovu svojimi veľkými zvedavými očami. Boli zelené ako slovenské lesy či poľná tráva a žiarila v nich iskrička šibalstva. Neopovážil sa podísť bližšie, lebo mal pocit, že budova by na neho celá spadla. V ruke držal šiltovku, aby sa chránil pred príšerným teplom, v druhej však zvieral malý pokrčený zdrap papiera, na ktorom bolo čosi načmárané. Bola na ňom napísaná adresa budovy, pred ktorou stál. Na papieriku bola okrem adresy aj pozvánka, nech sa 1. 9. o 14.20 hod. dostaví na dôležité stretnutie. Karol netušil, od koho list s pozvánkou a adresou je, no napriek tomu sa rozhodol tam zájsť.

Keď videl, pred akou stodolou stojí, na sekundu oľutoval svoje rozhodnutie. Ale túžba spoznávať ho premohla. Opatrne podišiel ku vchodovým dverám a otvoril ich. Ovalil ho ťažký zápach zatuchnutosti, aký býva len v opustených bytovkách. Zastal pred zvončekmi. Cedulky s menami boli povytáňované, chýbali alebo sa nedali prečítať. Jediná čitateľná cedulka bola s menom Frank von Luiss.

Karol chvíľu váhal, ale nakoniec zazvonil. Nič. Len ticho. Karol sa už-už chcel vzdať, keď odrazu započuje chrapot a potom už len slabé štik. Dvere ktosi otvoril. Karol ich otvorí a ocitne sa pred schodiskom. Schody sú vysoké a úzke. Karol sa drží zábradlia ako kliešť, aby sa neskotúlal ako hníla hruška. Kontroluje jedno poschodie za druhým. Nikde nikto. Čím ide vyššie, tým má väčšiu neistotu. Čo ak je to pasca, čo ak sa mu to len sníva?

Štipol sa do ruky, bolelo. Nemohlo sa mu to snívať. Keď vyšiel na posledné poschodie, vírilo mu v žalúdku. A... Nik. To nie je možné... Niekde sa musela stať chyba! Karol nerozumel. Nechápal. Bol na seba našťavaný, že skočil na takú sprostosť. Začal schádzať po schodoch dole.

No zrazu začul, ako sa otvárajú dvere na prízemí. Skoro dostal infarkt! Potichu ako myš zišiel ešte o pár schodov nižšie. Pritisol ucho na stenu a počúval. Keď konečne niečo začul, pošmykol sa a ako hníla hruška letel dolu. Každý schod bolel viac a viac. Nakoniec rozrazil dvere prízemia.

Všetko ho bolelo. Keď sa však postavil a pozrel na osobu, čo stála za dverami, neveril vlastným očiam. Bol to jeho kamoš z tretieho ročníka, usmieval sa na neho. V ruke držal list z univerzity v Londýne. Tam sa chcel Karol vždy dostať. No práve vtedy, keď sa začal načahovať za listom, začul ten strašný zvuk. Crrrn! Crrrrrrrn!

List sa začal rozplývať ako oblaky na oblohe. Prebudilo ho drnčanie budíka a zvonenie mobilu. Zúrivy a sklamaný Karol zhodí budík z okna a posadí sa na posteľ. Pozrie na mobil. Zoberie ho. A teraz je už naozaj zmätený. V SMS stojí: *Vážený Karol Novák, boli sme informovaní a posielame Vám rozhodnutie o prijatí na našu školu. Zavolajte nám, ak máte nejaké otázky. Nástup: 1.9. Riaditeľka Športového gymnázia, Londýn.* Karol sedí na posteli ako obarený. Čo to bol, dočerta, za divný sen? Alebo žeby som vedel vidieť budúcnosť?

Grétko Babiaková, Európska škola Ixelles, Brusel

Keď je zle, neplač, môže byť aj horšie

Keď nám nadšená pani učiteľka Gomolová oznámila, že nás zapojila do školského karnevalu pre S1 triedy, zhrozila som sa. A myslím, že aj ostatní moji spolužiaci. Na karnevale sme mali zahrať príbeh z vymysleného sveta, zakomponovať do toho tajomnú hudbu a vyrobiť si pestrofarebné a magické kostýmy. Všetko si to vyžadovalo veľa času a námahy. Už v tom okamihu na pochytila obrovská tréma.

Nasledujúci týždeň sme sa celá trieda po rozhovore dohodli, že povieme pani učiteľke nie. Lali nabrala najviac odvahy, aby to pani učiteľke oznámila. Pani učiteľka bola nesmierne sklamaná. Stále nám pripomínala, že sa sami seba oberáme o zábavu, no naše rozhodnutie musela akceptovať. Všetci sme si vydýchli! Podarilo sa nám z toho vykľučkovať. Lenže radosť z úspechu netrvala dlho. O niekoľko dní za nami prišla pani Exnerová a prísne nám vysvetlila, že nás z karnevalu nemôže odhlásiť, a že napriek tomu, že máme strach, sa musíme aspoň pokúsiť niečo vymyslieť a urobiť to najlepšie, ako vieme. Cítila som sa, ako by mi strelila facku. No nedalo sa nič robiť.

O pár dní nastúpili na stáž do EEB 1 dve študentky z univerzity z Českej republiky – Adela a Andrea a nadšená pani učiteľka nám oznámila, že nám môžu pomáhať pri príprave karnevalu. Naša prvá úloha bola vysvetliť im, prečo sa vlastne na karnevale nechceme zúčastniť. Začali sme sa im sťažovať, že nemáme materiál na rekvizity ani na kostýmy, že nevieme vymyslieť žiadnu choreografiu a že vôbec nechceme vystupovať a niečo tancovať na verejnosti pred polovicou nášho ročníka!!! Obe študentky to asi len pobavilo, ale spolu s pani učiteľkou Gomolovou sa im po hodine nášho tvrdohlavého odmietania konečne podarilo presvedčiť nás, nech sa o to aspoň pokúsime.

Najprv sme museli vymyslieť, o čom naše predstavenie bude. Padali rôzne šialené návrhy, ako napríklad scéna o zlodejských myšiach, ktoré ukradli Monu Lisu, o policajtoch naháňajúcich cyklistu, ktorý vykradol banku a podobne. Spomedzi všetkých nápadov sa nám však najviac páčil Riccardo. Vymyslel príbeh o maliarovi, ktorý našiel čarovný štetec. Všetko, čo ním namaľoval, malo ožiť. Maliar si namaľoval aj priateľov, aby nebol osamelý. Rozhodli sme sa stavať na tento nápad. Podľa zadania sme však do vystúpenia mali zakomponovať aj hudbu a na základe Riccardovho návrhu sme sa rozhodli, že namiesto hudby stiahnutej z internetu si hudbu spravíme sami – dvaja z nás naživo zahrajú na gitarách – Grétka na elektrickej gitare a Riccardo na basgitare – pieseň Hound Dog od Elvise Presleyho. Na vystúpenie sme potrebovali aj zosilňovač, ten nám však prisľúbil požičať pán učiteľ Music (hudobnej výchovy).

Po veľkom plánovaní sme začali s prípravami. Získali sme veľký kus kartónu a naň sme vlastnoručne namaľovali troch maliarových priateľov. Lali mala stvárňovať pestrofarebne oblečeného maliara, Grétka pre ňu vyrobila z vlny husté fúzy a pani učiteľka Gomolová nám pomohla získať červenú baretu. Potom prišiel návrh, že traja priatelia, oblečení v čiernom, vyskočia z obrazu a začnú spolu s maliarom tancovať. Vymysleli sme teda krátku choreografiu. Grétka a Riccardo pravidelne nacvičovali hru na gitare a neskôr sa rozhodli, že by k hudbe chceli aj speváka. Vybrali jedného z troch priateľov.

Po dlhých dňoch príprav prišiel 13. február – deň D. Karneval prebiehal v budove Michelangelo v hudobnej sále s pódium. Okrem slovenskej triedy S1 sa zúčastnili aj štyri ďalšie S1 triedy z lotyšskej, maďarskej, poľskej a španielskej sekcie. My sme mali vystupovať ako štvrtí v poradí. No už na začiatku sa všetko začalo komplikovať. Grétka a Riccardo zistili, že zosilňovač, ktorý si požičali, sa dá pripojiť len na basgitaru, na elektrickú gitaru nie, snažili sa teda rýchlo odniekiaľ získať ten správny. Pani

učiteľka Gomolová, ktorá mala priniesť maliarov obraz, stále neprichádzala. Lali sa roztrhla šnúrka, ktorou si mala pripevniť na tvár fúzy a nevedeli sme jej ich priviazať späť. Zúfalo sme hľadali nejaký iný materiál, ktorým by sme jej ich dokázali pripevniť. Našťastie Adela a Andrea niekde získali kus motúza a priniesli nám ho. Bol trochu hrubý. Ale v tej beznádejnej situácii nám to vôbec neprekážalo. Kým sa toto všetko dialo, program sa už začal a študenti maďarskej sekcie boli už na pódiu. Vtedy dobehla pani učiteľka Gomolová s naším obrazom. A Grétka s Riccardom so správnym zosilňovačom. Potom sme tam všetci šiesti sedeli a čakali, kým na nás príde rad. Po maďarskej triede vystupovala španielska trieda, po nej lotyšská a po nej... my. Vyliezli sme na pódium, zapojili gitary do zosilňovača, zaujali svoje miesta a spustili. Všetko išlo celkom podľa plánu (napriek neuveriteľnej tréme a strachu), až kým nášmu spevákovi trochu nevypadol text. Kým si stihol spomenúť, my ostatní sme znervózneli a tiež nám unikla niť vystúpenia. Jediné, čo sme v tej situácii chceli, bolo pokloniť sa a čo najskôr ujsť z pódia. Ale naši protihráči (ostatní účastníci, v tom čase diváci) nás začali povzbudzovať a volať: "Dokážete to!" a "Podťe ešte raz!". Chvíľu sme tam stáli ako primrazení, potom sme sa rozhodli. Maliar a dvaja priatelia zbehli z pódia a zvyšní traja zostali a zahrali celú pieseň ešte raz. Tento raz sa to podarilo! Celí zničení zliezli z javiska a pridali sa k ostatným. Naše dve stážistky a pani učiteľka Gomolová k nám rýchlo pribehli a utešovali nás. My sme to všetko vnímali len veľmi hmlisto, z veľkého sklamanie, že sme to pokazili, no aj z úľavy, že to máme za sebou.

S napätím sme očakávali hlasovanie. Každá trieda mala napísať na papier triedu, ktorej vystúpenie sa jej najviac páčilo. My sme sa zhodli, že najviac sa nám páčilo vystúpenie španielskej sekcie. Pani Exnerová papiere pozbierala a išli sa udeľovať ceny. Prvá cena bola za najkrajšie kostýmy. Vyhrali ju Španieli a dostali krabicu plnú sladkostí, certifikát a bonboniéru. Druhá cena bola za najlepšie vystúpenie. Ticho sme sedeli a čakali....chvíľa napätia a potom ...obrovský výbuch radosti! Cenu za najlepšie vystúpenie sme totiž vyhrali my!!! Od šťastia sme zabudli na všetky prešľapy, starosti a užívali si sladký pocit víťazstva a krabicu plnú sladkostí.

Hanka Ridzoňová, Európska škola Ixelles, Brusel

Karneval 2026, S1 SK

Naša škola v Berkendael

V Európe je jedno mesto,
kde mi všetci bývame.
Chodíme tu do školy
a radi sa tu učíme.

Autobusy prichádzajú
a deti nám privádzajú.
Strážnici nás dobre strážia
cudzí sa prísť neodvážia.

Učíme sa veľmi dlho,
zvoniť bude onedlho.
Prestávky sú veľmi krátke,
rýchlo si na desiate pochutíme.

Každý tu má kamarátov,
basketbal tu spolu hráme
pritom sa dosť zapotíme.

Máme rôzne ročníky,
my sme práve P3.
Je tu veľa sekcií,
my sme sami Slováci.

Učíme sa slovné druhy,
potrápia nás veľké slohy.
Učíme sa násobilku
príklad máme už za chvíľku.

Každý tu má druhý jazyk,
lámeme si pri tom jazyk.
Máme rôzne aktivity,
vyrábame si rekvizity.

Po škole nás družina zabaví,
keď sme vonku, sme viac zdraví.

Do našej školy radi chodíme,
všetci to tak tvrdíme.

Žiaci P3 SK, Európska škola Ixelles, Brusel

Miesto, kam sa stále rada vraciam

Existujú miesta, ktoré človek nenavštívi aj desať rokov, no aj tak mu zostanú vryté v pamäti a nezabudne na ne. Možno si myslíte, že vám idem rozprávať o čarovnom mieste, kde sú obrovské vodopády, nad ktorými je dúha a naokolo lietajú jednorožce, no toto nie je môj prípad.

Neboli by to prázdniny, keby som nešla k mojim milovaným starým rodičom. Práve s nimi som strávila ten najčarovnejší čas v kruhu rodiny. Každý deň bol obyčajne neobyčajný a predsa iný. Do babkinej záhrady sme chodili ako na klavír. Polievali sme, zbierali sme plody a sadili nové rastliny. Piekli sme všetko možné, od jednoduchých koláčov až po úžasné torty.

S naším dedkom bola vždy neskutočná zábava, všetci sme sa smiali, až nám z očí tiekli slzy. Na čo však nedokážem zabudnúť, je to naše Človeče. Naš dedik „vyhrával“ s jednotkami na kocke! Jednoducho sme sa nikdy nenudili. Babka a dedko tu pre mňa vždy a stále sú bez ohľadu na to, či mám päť alebo šesťnásť.

U babky a dedka sa cítim úžasne. Je to ako môj druhý domov. Je to miesto, kam sa vždy neskutočne teším a s radosťou vraciam.

Nela Čuriková, S5, Európska škola Ixelles, Brusel

2 krajiny v mojom srdci

Miesta, na ktoré sa rada vraciam, sú krajiny, odkiaľ pochádza moja rodina a príbuzní. Sú to Slovensko a Japonsko. Rada sa tam vraciam, lebo tam sa cítim najviac doma. Tam, kde sa všetci poznáme a oslavujeme najdôležitejšie momenty nášho života. Na Slovensku oslavujeme každý rok moje narodeniny s mojou rodinou. Stretneme sa bližšia i vzdialenejšia rodina a oslavujeme všetci spolu. Na Slovensku tiež oslavujeme Vianoce, Veľkú noc a tradičné slovenské sviatky.

Každý rok v lete navštevujem mojich starých rodičov v Japonsku. Spolu spoznávame nové miesta, niekedy s babkou, inokedy s dedkom. Najlepší výlet bol s babkou na ostrove Kjúšu.

Takže môžem povedať, že sa do týchto 2 krajín rada vraciam, lebo sa s mojimi starými rodičmi nemôžem často stretávať.

A vždy, keď sa stretneme, stane sa niečo zaujímavé.

Aiko Palušová S5, Európska škola Ixelles, Brusel

Maják

Volám sa Janko, mám desať rokov a žijem v majáku so sestrou a s otcom. Viem, že to znie nezvyčajne, ale mne to vôbec neprekáža. Život v majáku je super, lebo si môžem kedykoľvek zaplávať a výhľady z neho sú úžasné. Náš maják má osem poschodí, prvé dve slúžia na uskladnenie vecí, na treťom poschodí máme kuchyňu a na štvrtom jedáleň. Ja mám so sestrou našu izbičku na piatom poschodí a na šiestom má izbu náš otec.

Netuším, čo je na siedmom a ôsmom poschodí. A tento príbeh je o tom, ako som na to prišiel.

Náš život nebol vôbec ľahký, keďže mi zomrela mama, keď som mal päť rokov. Na môjho otca to malo zlý vplyv, ale postupne sme sa s tým všetci zmierili. No ale vráťme sa späť k príbehu. Jedného dňa ockovi napadlo, že by sme mohli spoločne ako rodina namaľovať veľký rodinný obraz. Zdalo sa mi to zvláštne, ale nápad sa mi zapáčil. A ja som výtvarnú miloval. Ocko vzápätí vytiahol plátno a paletu a pustili sme sa do práce. Po hodine sme ho úspešne dokončili a ja som bol na seba pyšný, lebo som na ňom namaľoval najviac. Cez noc sme nechali dokončený obraz vyschnúť a na druhý deň ho vzal ocko pod pazuchu a povedal nám, že nám niečo ukáže. Stúpali sme postupne až na siedme poschodie. To poschodie bolo pre nás vždy nedostupné a zamknuté. Celé roky ho pred nami skrýval. Bola tam veľká miestnosť, v ktorej boli iba maľby. To isté aj na ôsmom. Všetky maľby namaľovala naša úžasná mama. Obraz, ktorý ma najviac zaujal, bol náš maják a fialovo modrá obloha posiatá tisíckami hviezd.

Každá hviezda ma svoj príbeh, ktorý nám naša mama už nevyrozpráva, ale je vpísaný do našej duše. Nikdy na ňu nezabudneme a navždy sa zachová v tej nádhernej maľbe.

Jakub Prokopič, S3, Európska škola Ixelles, Brusel, práca je inšpirovaná obrázkom majáka

Dievčatko a maják

Ten krásny maják, čarovný ako stará ľudová rozprávka. Peknučký ako lúče slnka. Raz sa dievčatko Sakura rozhodlo, že pôjde pozorovať oblohu, lebo v ten deň mali padať meteority. Šla tam každý deň, odkedy jej odišla mama. Spolu zvykli pozorovať žiariacu oblohu a padajúce meteority.

V ten deň, keď sa pozrelo na oblohu, uvidelo prvú padajúcu hviezdu a vedelo, že to bola ona. Keď ju otec zavola domov, v majáku ju čakala mama.

Valentína Malovec, S3, Európska škola Ixelles, Brusel, práca je inšpirovaná obrázkom majáka

Maják

Krásna hviezdna obloha. Morská pláž. Masívne pôsobiaci maják, ktorý ukazuje lodiam, kde je pevnina. Jeho svetlo je intenzívne biele. Hviezd na tmavomodrej oblohe je toľko, koľko je maku na lúke. Pôsobia spolu aj s oblohou veľmi pekne a príťažlivo, lebo sa nádherne dopĺňajú. Spolu so silným svetlom z toho majáka vyzerá obloha jasnejšie a bohatšie. Obloha sa zafarbuje do rôznych odtieňov. Napr. sivá alebo jasne hnedá. Je očividné, že bol krásny teplý deň. Nevidno žiadne mraky, ktoré by napovedali, že sa schýľuje k dažďu. Všade samé hviezdy. Nekonečná galaxia...

Jakub Varchola, S3, Európska škola Ixelles, Brusel, práca je inšpirovaná obrázkom majáka

Šaty (ne)robia človeka

Círrn, zazvonilo na koniec hodiny. Ja, samozrejme dopredu zbalený, som sa rozbehol ku skrinke. Bunda, taška a šiel som čakať mamu. Konečne budem doma. Vytiahol som mobil. Písala mi mama: „Som chorá, choď domov pešo. Mama“

Do kelu! Pomyslel som si. Domov som mal dobré dva kilometre. No čo už, vzdychol som si a vydal sa na cestu.

Na námestí som sa zastavil. Asi som sa už veľmi nudil. Zdalo sa mi totiž, že ľudia hýrili farbami. Každý mal oblečené niečo iné, každý sa nejako inak hýbal. Cítil som sa ako detektív, ktorý má za úlohu identifikovať podozrivých. Oproti mne kráčal starší pán. Mal oblečené nohavice s vyžehlenými pukmi, sako, kravatu a pod sakom sa zračila biela košeľa.

„To bude určite bohatý biznismen. Zistím to,“ pomyslel som si. Dobehol som ho. „Prepáčte pane...“

„Uhni mi z cesty, chlapčisko, ponáhľam sa na pohovor ktorý je pre mňa veľmi dôležitý,“ odsekol.

Tak som sa mýlil. O chvíľu okolo mňa prešla žena, celá v čiernom. Na čierne namaľované oči, tmavý rúž, čudná chôdza.

„Určite metalová hviezda,“ pomyslel som si a opýtal sa jej. Zastala. Tvár sa jej zmraštila do čudného tvaru.

„Chlapče, nemám chuť na žarty, akurát idem z pohrebu,“ povedala a rozbehla sa preč. Žeby som fakt nikoho neodhadol?

Na chodníku si nejaký chlapec kopal loptu. Konečne niekto normálny. „Môžem si zahrať?“ spýtal som sa.

„Jasné,“ povedal. O chvíľu pri nás zastavila limuzína. Chlapec mi oznámil, že už musí ísť, a nasadol dovnútra. Skoro mi oči vypadli z jamôk. Ešte som také auto nevidel. Vydal som sa teda domov. Sám...

Na konci každého príbehu býva ponaučenie, tak aj ja mám jedno: šaty NErobia človeka.

Rasťo Bielik, Európska škola Ixelles, Brusel

Denník módnej návrhárky

Milý denník, dnes som zažila vyčerpávajúci a chaotický deň. Dostala som toľko objednávok na šaty, lebo sa blížila Grammy a prídu tam slávne osobnosti. Každú minútu niekto volal : „Kalypso! Niekto si prišiel vyzdvihnúť šaty!“ alebo „Kalypso! Niekto si chce objednať šaty!“

Je super byť takou slávnou. Stretávam sa s celebritami, ale je to aj vyčerpávajúce! Potom preto idem k mojej najlepšej kamarátke – Britney, ktorá miluje gossips, a poznáme sa odjakživa. Dnes sa stalo veľa vecí, milý denník, dobrých aj otravných.

Prišla ku mne (zas) Miss Ashley, ktorá potrebovala róbu presného odtieňa modrej. Dve hodiny si vyberala farbu, kým neusúdila, že chce len klasické čierne. No, lepšie než Brix Bundy (inak aj BB) chcela toaletu od svojej obľúbenej rozprávkovej postavy, ale zabudla, ako vyzerajú. Našťastie odišla a vráti sa, keď si na dizajn šiat spomenie - prakticky nikdy.

Nakoniec mi oznámili najlepšiu novinku z celého dňa: Jedna slávna herečka (nevieme aká) si chce objednať oblečenie z môjho ateliéru! Na chvíľu som si išla zaplávať - to robím vždy, keď som veľmi veselá. A dala som si chili papričku, ktorá ma trochu upokojí.

Rozmýšľala som, lebo už robím jednu róbu pre osobu menom Wendy, ktorá pripustila možnosť nezaplatenia. Wendy chcela, aby na šatách boli prišité drahokamy piatich odtieňov ružovej a zaplatí mi, keď nájde, od koho si požičať peniaze. Naša anonymná herečka si želala ružové spoločenské šaty áčkového strihu a detaily mám spraviť čo najkrajšie, ako len viem. Nemám na výber, spravím oboje. Išla som k Britney pre radu (a sushi). Poradila mi ušiť oboje, keďže som to už mala potvrdené.

Dva dni pred deadline som dostala SMS-ku od Wendy: „Sorry, nedokážem zaplatiť. Nezačala si šaty, však 😊?“ To ma veľmi rozčúlilo. Našťastie som dostala geniálny nápad, pre návrhárku lepšia než Einsteinov! Šaty tajomnej osoby sú ušité, ale niečo im chýba. Prišijem tam drahokamy z Wendinho odevu. Trvalo to celú večnosť, ale vďaka tímu v ateliéri práca šla od ruky. Výsledok bol nádherný! Určite moje najkrajšie šaty. Keď ich tá tajomná osobnosť uvidí, s istotou bude nadšená. Dostala som za oblečenie finančnú platbu, ale stále neviem, kto je tá slávna anonymná herečka. Čo už? Zajtra budem hľadať, kto má na sebe moju značku na Grammy's. Počkať... zajtra?! Grammy sú predsa zajtra a ja si nemám čo obliecť!!

Lili Jafyan, Európska škola Ixelles, Brusel

Traja pátrači

Záhada zmiznutých šiat

V Bratislave bol ďalší letný deň, keď Robert Novotný vletel do Bazára D. Brezu na svojom bicykli.

„Počuli ste to,“ povedal Jánovi Brezovi a Petrovi Dolnému, ktorí ho tam už čakali, „vykradli neďaleké starožitníctvo!“

„Áno, povedal“ Jano, „práve tam ideme!“.

O chvíľu sa dostali na miesto činu, kde už bola polícia a šéf polície pán Malotný.

„Čo tu robíte?“ spýtal sa ich.

„Prišli sme sa ujať prípadu,“ odpovedal Peter.

„Čo vlastne zmizlo!“ chcel vedieť Jano.

„Pár vzácných šiat,“ povedal šéf polície a už ich aj predstavil Ferovi Maltovi, majiteľovi starožitníctva.

„Mám dobrú správu, zničili iba vnútornú kameru, nie vonkajšiu,“ povedal im majiteľ „preto vieme ich poznávaciu značku.“

„Je to TS 782 BL a už sa nám podarilo zistiť, kde by sa mohli skrývať,“ povedal im šéf polície.

„Tak na čo čakáme!“ zvolal Jano.

O pár minút už vysadli na bicykle a už len povedali pánovi Malotnému, aby tam prišli, keď mu zavolajú. O chvíľu zastali na vedľajšej ulici. Keď sa pozreli na ulicu, nikde nevideli spomínanú značku, a tak sa vydali do domu, pred ktorým nebolo žiadne auto. Pomocou Petrových kľúčov sa dostali dovnútra. Avšak o dvadsať minút zastavilo pred domom auto a za chvíľu vošli dve osoby. Traja pátrači sa síce skryli, ale boli odhalení a spútaní.

„Čo z nimi spravíme, šéfe?“ spýtal sa jeden z tých dvoch zlodějov.

„To vyriešime potom,“ povedal druhý zloděj, zobral balíček a s jeho komplicom odišiel z domu.

„Čo spravíme?“ opýtal sa Robert.

„Mám tu nožík!“ spomenul si Peter a prerezal svoj aj ich povrazy.

„Idem zavolať políciu,“ povedal Robert a vykrúcal už aj číslo. O chvíľu prišla polícia. Preparkovali svoje vozidlá a začali vyčkávať zlodějov. O pár minút sa zloději vrátili a boli zatknutí. Bol to Richard a Filip, ktorí chceli predať vzácne šaty.

Ondrej Maťko, Európska škola Ixelles, Brusel

Módny ateliér

Módne návrhárky to nemajú ľahké. Musia navrhnuť šaty presne na mieru. To je riadna fuška. Niekedy to má aj výhody. Môžu si navrhnuť, čo chcú a nemusia chodiť do nákupných centier, no musia, ale iba pre látky, čo potrebujú. Niekedy by som chcela byť návrhárkou, ale iba v určitých chvíľach. Predstavte si, že navrhujete šaty alebo rôzne oblečenie pre známych ľudí ako Taylor Swift, Beyoncé, Hailey Bieber, atď... To je podľa mňa celkom sranda.

Moja kamoška je jedna z tých miliónov módnych návrhárok na svete. Myslím, že je veľmi talentovaná. Niekedy jej zákazníci lezú na nervy, no potom mám gossip na celé poobedie. Čo je super, aspoň sa nenudím.

Minule mi povedala, že jedna pani z Francúzska od nej chcela urobiť šaty z lupienkov croissantu. To mi skoro padla sánka.

Raz ma zobrala aj do jej ateliéru. Tá budova bola obrovská všade tam bola látka, figuríny, kabínky na prezliekanie, ihly a všetko možné. Dokonca sme mali aj prehliadku. Bola super, lebo som mohla vidieť rôzne modelky v krásnych šatách. Ja som si dokonca aj jednu navrhla. Nakreslila som ich cez taký tablet, kde sú rôzne vymoženosti, že si vieš vybrať farbu, látku, dizajn, vzor a typ. Zajtra si idem po ne. Podľa mňa budú nádherné. Vybrala som také obtiahnuté svetloružové šaty s volánmi. Už sa na ne teším. Oblečiem si ich na Gala večer, ktorý je spojený s módnou prehliadkou. Pozvala ma tam tá moja kamoška z ateliéru. Bude tam super. Určite si ho užijeme, bude náš prvý a dúfam, že nebude ani posledný.

Ela Benovič, Európska škola Ixelles, Brusel

Mamine čarovné šaty

Volám sa Viktor a som obyčajný chlapec, z malej slovenskej dediny. Mama je krajčírka. V jej truhlici boli staré šaty, o ktorých hovorila, že sú z čias, keď cestovala po svete. Ja som to bral ako žart.

Potom mama ochorela a vyzeralo to zle. Doktori len hovorili, že to nie je dobré, lieky nezaberali a peniaze sme nemali. Sedel som pri nej a rozmýšľal, čo bude ďalej.

Jedného dňa mama ukázala na truhlicu a povedala, že chce tie svoje staré šaty. Nechápal som, ale vybral som ich. Keď si ich obliekla, vyzerala úplne inak.

Za pár sekúnd sa jej dych zlepšil, kašeľ zrazu zmizol a jej tvár nadobudla farbu. Ako keby šaty vrátili čas späť do doby, keď bola mladá a silná.

Doktori nerozumeli a ja s nimi. Mama povedala len toľko, že tie šaty ich dostala od ľudí z ďalekých krajín, ktorí jej kedysi pomohli. A vraj aj majú veľkú silu.

Šaty sme vrátili do truhlice a odvtedy ju nikto neotvoril. Nemuseli sme. Odvtedy sa mame nič zlé nestalo!

Ale ja mám v jednom jasno: čokoľvek to bolo, bolo to čarovné. Niekedy keď sa na tú truhlicu pozriem, nabehnú mi zimomriavky.

Viktor Šamalík, Európska škola Ixelles, Brusel

Traja Pátrači

Záhada ukradnutých šiat

„Podme si zahrať ping-pong“, navrhol Peter Krensan. Bolo to letné popoludnie a chalani nemali žiaden prípad. „Áno, hybajme,“ súhlasí Boris Andráš. No vtom zazvonil ich telefón. „Omyl“, uškrnul sa Juraj Jánsky. „Ale no tak“, zamrňal Peter. „Traja pátrači Jur...“ nedokončil vetu. „Tu je Simona Valachová, som ...“, ani ona nedopovedala. Peter totiž vytrhol slúchadlo Jurajovi a povedal do telefónu: „Tá slovenská hokejistka?“ „Áno“, odpovedala potešená a pozvala ich k sebe.

Keď sa pátrači dostali k vile celí uveličení, Simona ich oboznámila s celou vecou. Mala pekné šaty, ktoré dostala na 18. narodeniny od dedka. Boli veľmi pekne ušité. No ukradli jej ich. Začali teda prehľadávať skriňu a okolie. Boris našiel vonku na kríku útržok šiat modrej farby. „Hmm“, uvažoval Juraj. „Kto sa najviac zaujímal o tie šaty?“ „Moja nepriateľka, slovenská hokejistka, Nina Kováčová.“ „Hej tam je niekto“, skríkol Peter. Osoba pri múre zmizla. Traja pátrači bežali za ňou do pivnice. To bola chyba. Pasca. Neznáma osoba ich zamkla. Našťastie mal Peter so sebou súpravu kľúčov. Otvoril zámku, vybehol a vrhol sa na zlodeja. Chvíľu sa bili, ale Peter napokon zvíťazil. No keď sa mu pozrel do tváre zistil, že je to muž. „Partner Niny Kováčovej“, objasnil Juraj. „Chcel pre ňu ukradnúť šaty“.

Neskôr, keď zatkli páchatel'a, Simona opäť pozvala chapcov na čaj, a na Petrovo a Borisovo potešenie vedela dobre hrať ping-pong.

***Mená sú zmenené aj vymyslené*

Robin Belák, Európska škola Ixelles, Brusel

Robíme domáce úlohy: Číslovky na hodine slovenčiny

Bola raz číslovka Dvakrát a tá robila všetko dvakrát: dvakrát si umyla zuby,

dvakrát pozdravila a dokonca sa aj dvakrát najedla. Jedného dňa stretla číslovku Päťkrát. Tá sa hneď začala vychvaľovať: „Ja som lepšia ako ty, urobím všetko rýchlejšie“. A tak sa začali preteky. Dvakrát dvakrát potkla Päťkrát a tá päťkrát spadla. Nakoniec Dvakrát prebehla cieľom dvakrát, kým Päťkrát päťkrát padala.

Rastislav Bielik, Európska škola Ixelles, Brusel

Zápas sa začal. Úvodný výkop mali Nepárnici, extrémni dribleri s hlavnou

hviezdou sedmičkou. Párnici, dobre zohraní chlapíci, mali zas osmičku. „Nádherná prihrávka štvorky na osmičku. Tá ťahá loptu k pokutovému územi. Center a... góóó štrnástky!“ naradostene komentovala stovka. „Na druhej strane však driblujú sedmička a trinástka a je z toho gól.“ Víťazný gól však dala osmič

Robin Belák, Európska škola Ixelles, Brusel

Bolo raz jedno číslo Sedem, ktoré sa stalo detektívom. Jeho prvý prípad bol o zmiznutej Osmičke, ktorá sa bez stopy stratila. Medzi hlavnými podozrivými boli čísla deväť a nekonečno. Išiel na miesto činu a doma potom zhromaždil všetky stopy. Po dôkladnej dedukcii sa ukázalo, že Deviatka dobila Osmičku, a preto teraz leží. Tak si všetci mysleli, že je to Nekonečno. A preto nekonečno nie je číslo.

Ondrej Maťko, Európska škola Ixelles, Brusel

Osmička sa nahnevane pozerala na ostatné čísla spoza rámu svojich okuliarov. „Pýtam sa posledný raz — kde ste boli včera? Nieкто zavraždil číslo Päť a FB1 stále nevie, kto to bol!“ nahnevane sa ďalej vypytovala seržantka Osmička. „Ty ! Začni! Hovor, nemám celý deň!“ skríkla.

„Ja som Prvý, tak začínam,“ povedala namyslene radová číslovka Prvý.

„Ale to nie je féééér, vždy len ty začínaš!“ frflala radová číslovka Druhá.

„Už držte hubu! Nie som tu, aby som počúvala vaše detské bitky. Hovorte pekne jeden po druhom! ...No, hovor už konečne!“

Prvý začal: „Ja som bol včera na pretekoch, kde som skončil prvýýý!“ vychvaľovala sa číslovka.

Posledný to už nevydržal a naštvane vykrikol: „Ty už ani nerozprávaj! Mal som vyhrať ja! Ja viem, že ste sa všetci postavili proti mne. Nabudúce sa vám to nepodarí. Ja vyhrám!“

Seržantka Osmička si iritovane povzdychla. Bola si istá, že sa jej s nimi nikdy nepodarí nájsť toho, kto zavraždil číslovku Päť.

Lilianne Jafyan, Európska škola Ixelles, Brusel

Boli raz číslice Šesť a Nula, spolu tvorili číslo Šesťdesiat, lenže Šestka si povedala, že potrebuje zmenu, lebo s Nulou už bola extrémne dlho, skoro celý život. Tak raz sa rozhodla, že dá Nule kopačky a odišla. Išla štyridsať dní po púšti a na ten štyridsiaty prvý deň našla na zemi ležať špinavú a hladnú Sedmičku. Rozhodla sa, že jej pomôže a zobrala ju so sebou preč. Boli spolu dokopy asi tak dvadsaťštyri hodín a rozhodli sa, že spolu ostanú na veky vekov a tak vzniklo číslo šesťdesiatsedem.

Ela Benovič, Európska škola Ixelles, Brusel

Ako Erasmus+ navštívil Platóna & co

Začiatkom marca k nám dorazila na celý týždeň mimoriadna návšteva zo Slovenska. Prišli k nám žiaci zo ZŠ Mlynská v Senci cez projekt Erasmus+ a celý týždeň s nami chodili na hodiny do Platóna či Aristotela, Da Vinciho či Michelangela.

Samozrejme, boli sme na nich zvedaví – predsa len, noví spolužiaci. Každý z nás mal „dostať“ dvoch Slovákov, takže keď prišli, všetci sme si ich nenápadne obzerali, akoby sme si vyberali hráčov do futbalového tímu. Skúmanie prerušil až pán učiteľ Vastuško, ktorý nás začal rozdeľovať skôr, než sme stihli vymyslieť nejaký plán.

Naša prvá pondelková spoločná aktivita bola prehliadka školy. A poviem vám – ešte nikto z nich nevidel takú obrovskú školu. Niektorí vyzerali, akoby sa báli, že sa v nej stratia a už nikdy nenájdu východ. Potom sa začalo vyučovanie a oni sa učili s nami. Boli na všetkých našich hodinách až do obeda. Zrazu

sme mali plnú triedu a ja som sa cítil ako na starej škole v Senci – konečne nás bolo veľa a celá trieda zrazu žila.

Po obede sa od nás odpojili a išli spoznávať Belgicko. V utorok si dali repete a opäť s nami strávili dopoludnie. Najviac ich prekvapilo, koľko máme voľných hodín. Keď zistili, že v utorok ich máme až päť, pozerali na nás, akoby sme vyhrali v lotérii. Voľné hodiny sme využili po našom – futbal, rozhovory v kafetérii a veľa smiechu.

V stredu boli s nami celý deň a dokonca s nami aj obedovali. Tvrdili, že im naše obedy chutia – čo nás teda fakt prekvapilo a potešilo. Popoludní išli do Technopolisu a niektorí z nás išli s nimi. Bola to super zábava, všetci si to užili, ako aj štvrtkový výlet.

V piatok s nami boli len prvé dve hodiny, pretože nás čakala rozlúčková oslava. Povedali nám niečo o ich škole, my sme im dali darčeky, a potom sa museli ponáhľať, aby stihli lietadlo.

Myslím si, že táto návšteva sa páčila úplne každému. Bol to týždeň plný nových zážitkov. A úprimne – veľmi radi by sme si to zopakovali.

Rasťo Bielik, Európska škola Ixelles, Brusel

Európsky deň jazykov v septembri 2025 bol skvelou príležitosťou pre žiakov predstaviť svoj materinský jazyk spoznávať jazykovú a kultúrnu rozmanitosť Európy.

